

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **J. M.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Terezu Rudošovou
se sídlem Školní 3362/11, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2025, č. j. MPSV/2025/200769-921, sp.
zn. SZ/MPSV-2025/184698-921

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. O nákladech ustanoveného zástupce **bude rozhodnuto** samostatným usnesením.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Brně byla doručena žaloba, kterou se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti

rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky ve Zlíně, ze dne 14. 8. 2025, č. j170785/25/ZL, o nepřiznání dávky státní sociální podpory – příspěvek na bydlení. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Podání účastníků

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že jeho případ měl být posouzen jako hodný zvláštního zřetele dle zákona č. 117/1995 Sb., neboť obývá na základě nájemní smlouvy nebytový prostor, jehož vlastníkem je p. M. zastoupená v majetkových věcech na základě plné moci p. P. K možnosti přiznání dávky odkázal i na stanovisko Veřejného ochránce práv k přiznání příspěvku na bydlení u nezkolaudovaného bydlení. Žalobce poukázal na to, že dávka může být přiznána i pro takový typ bydlení bez ohledu na kolaudaci a že žalovaný nedůvodně protahuje přiznání dávky v rozporu se zákonem.
3. Podle žalobce je pojem „trvalé bydlení“ nikde nevysvětlený a neupravený jazykový derivát, proto požadoval doložení definice po správním orgánu a namítl, že správní orgán nikdy neprovedl místní šetření na místě samém a při pokusu o něj nebyl řádně kontaktován majitel, jeho zástupce a sám žalobce se ho nemohl zúčastnit „z titulu těžkého ublížení jeho zdravotnímu stavu“, což měl řádně předem oznámit.
4. Závěrem požadoval žalobce zprostit povinnosti hradit soudní poplatek a navrhl ustanovení soudního znalce k vypracování posudku o vhodnosti obyvatelnosti jím obývaného prostoru a dále požadoval vysvětlení pojmu trvalé bydlení jazykovědcem.
5. Ustanovená zástupkyně žalobce k žalobě doplnila, že žalobcem obývaný prostor splňuje podmínky § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., neexistuje žádná překážka bránící takovému užívání a správní orgán prvního stupně dospěl k nesprávnému závěru, k prokázání tohoto tvrzení navrhla zpracování znaleckého posudku. Pokud jde o místní šetření (na které odkazovalo rozhodnutí ze dne 10. 7. 2024) uvedla, že žalobce byl dne 8. 7. 2024 propuštěn z nemocnice po těžkém úrazu hlavy a v den konání místního šetření nebyl schopen umožnit vstup úřadů do nemovitosti, což správní orgán prvního stupně nebral v potaz, dále k tomu namítla, že zástupkyně majitelky byla kontaktována pouze jednou a telefonicky. Tyto skutečnosti nejsou v protokolu (pravděpodobně záměrně) uvedeny a postup ze strany správního orgánu představoval závažné procesní pochybení. Ze strany žalobce je proto vyžadováno doložení, že zástupkyně vlastníka jednotky byla řádně kontaktována a poučena o nutnosti účastnit se místního šetření.
6. Dále v doplnění žaloby bylo ke stavebnímu stavu obývané nemovitosti požadováno doložení stavebního povolení a veřejnoprávního povolení k užívání objektu. K tomu odkázala, že se v případě stavby č.p. X ve V. nejedná po úpravách o hotel nebo ubytovnu jako celek, ale je na jednotlivých vlastnících, co budou se svými apartmány dělat. Stavba je podle doplnění žaloby evidována jako stavba ubytovacího zařízení.
7. V závěru doplnění žaloby byla namítána diskriminace žalobce, resp. právní úpravy jako takové. Žalobce namítl, že příspěvek na bydlení mohl být přiznán vlastníkově nebo nájemníci bytu či vlastníkově stavby pro individuální či rodinnou rekreaci, neexistuje tedy legitimní důvod, proč by příspěvek na bydlení neměl být přiznán v případě nájmu nebytové jednotky. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb. je proto diskriminační a v rozporu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Účel přijetí právní úpravy spočívající v eliminaci vyplácení příspěvků osobám bydlícím na ubytovnách na žalobce nedopadá. K tomu žalobce odkázal i na absurditu spočívající v tvrzení o umístění stavby v místě určeném územním

plánem obce jako plocha občanského vybavení. Namítl i to, že představuje „zranitelnou a zvláště chráněnou osobu“, přičemž absence vymezení tohoto druhu osob v ZSSP považuje za mezeru v zákoně a má za to, že by mělo být analogicky aplikováno znění zákona č. 111/2016 Sb., o pomoci hmotné nouzi.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popsal průběh správního řízení i souvisejících soudních řízení a uvedl, že pro splnění podmínek § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb. nestačí splnění požadavků na byt, ale je nutné i účelové určení jednotky k trvalému bydlení, což splněno není s ohledem na územní plán obce a stavební povolení.
9. K většině námitek odkázal na soudní rozhodnutí k předcházející žalobě, kterou zpochybňoval žalobce předcházející rozhodnutí o žádosti žalobce o týž příspěvek. Pokud jde o stanovisko Veřejného ochránce práv, odkázal na rozdíl mezi dávkou příspěvku na bydlení a doplatku na bydlení. K protahování řízení uvedl, že v této věci bylo vycházeno ze dříve zjištěných skutečností, které se nezměnily, vč. toho, že ve stavbě na adrese V. č.p. X by bylo trvalé bydlení v rozporu s platným územním plánem obce a vydanými stavebními povoleními

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Soud ve věci rozhodl po přechozím jednání, v jehož rámci k důkazu četl rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2025, č. j. 22 Ad 28/2024-80, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2025, č. j. 1 Ads 120/2025-44, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2026 ve věci sp. zn. I. ÚS 3427/25.
12. Z obsahu těchto rozhodnutí soud konstatuje následující.
13. Ve věci sp. zn. 22 Ad 28/2024 soud zjistil, že správní orgány v předcházejícím řízení vycházely z toho, že žalobcem obývaná ubytovací jednotka není určena k trvalému bydlení z důvodu platného územního plánu obce V. a není tedy splněna podmínka účelu užívání nemovitosti dle zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona. Dále nebylo umožněno provedení důkazu ohledáním na místě a nebylo možné objektivně ověřit, zda užívaný prostor naplňuje požadavky na „byt“ dle vyhl. č. 268/2009 Sb. Ze záznamu o místním šetření ze dne 10. 7. 2024 vyplynulo, že k tomuto místnímu šetření byl předvolán vlastník nemovitosti datovou schránkou. K místnímu šetření se vlastník nemovitosti nedostavil (ani jeho zástupce), neomluvil se a telefonicky byl v daný okamžik nekontaktní. Nájemce (žalobce) byl kontaktován telefonicky s otázkou, zda umožní vstup do jednotky za účelem provedení místního šetření. Nájemce vstup odmítl s tím, že ho neumožní bez souhlasu vlastníka nemovitosti. Následně se správní orgány pokusily kontaktovat zástupce vlastníka, který byl uveden v nájemní smlouvě, nicméně i ten byl nekontaktní. Součástí předcházejícího spisu správních orgánů bylo sdělení Městského úřadu Slušovice, stavebního úřadu, dle kterého splňuje jednotka v nájmu žalobce přiměřeně požadavky vyhl. č. 268/2009 Sb., ale zároveň není dle stavebního zákona určena k trvalému bydlení, neboť to by bylo v rozporu s platným územním plánem obce V. a v rozporu s vydaným stavebním povolením. Součástí sdělení je protokol o místním šetření ze dne 10. 7. 2024, dle kterého se vlastník bytu k místnímu šetření nedostavil a žalobce vstup do jednotky neumožnil.

14. Dále krajský soud v předcházejícím řízení zjistil, že ze správního spisu vyplývalo, že správnímu orgánu prvního stupně byla předložena již před podáním žádosti o součinnost stavebního úřadu ze dne 17. 1. 2024 plná moc vlastníka bytu, kterou p. M. zplnomocnila p. P. ke všem jednáním ohledně bytu č. 4 na adrese V. X, a to na dobu neurčitou.
15. V řízení ve věci sp. zn. 22 Ad 28/2024 soud jako důkaz provedl správní spis Městského úřadu Slušovice, stavebního úřadu, sp. zn. MUS-783/2024-SU/Kul, ve věci žádosti správního orgánu prvního stupně o poskytnutí součinnosti. Z tohoto spisu zjistil, že Úřad práce požádal o doplnění součinnosti ve věci ověření skutečností rozhodných pro nárok žalobce na dávku na bydlení ohledně splnění požadavků žalobcem obývané jednotky na trvalé bydlení. Stavební úřad předvolal k místnímu šetření na den 10. 8. 2024 vlastníka jednotky, kterému bylo předvolání doručeno do datové schránky dne 1. 7. 2024. Protokol stavebního úřadu o místním šetření citoval soud výše, stejně jako jeho sdělení Úřadu práce. Z výpisu z katastru nemovitostí plyne, že se v případě celé budovy V. č.p. X jedná o stavbu ubytovacího zařízení na pozemku parc. č. st. X v k. ú. V. Samotná žalobcem užívaná jednotka č. X je vymezena co do způsobu využití jako jiný nebytový prostor. Dále byl připojen výkres územního plánu a část územního plánu obce V. s tím, že dotčená plocha se nachází na ploše Plochy občanského vybavení komerční zařízení (OK), kde mezi hlavní ani přípustné využití nepatří bydlení, v případě přípustného využití je povoleno bydlení pouze doplňkové – byt vlastníka, správce staveb a zařízení.
16. Krajský soud předcházející žalobu žalobce zamítl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Ads 254/2019-16, ze dne 16. 12. 2019, č. j. 10 Ads 21/2019-23, nebo ze dne 29. 4. 2020, č. j. 3 Ads 78/2018-21, s tím, že judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila na závěru, že výplata příspěvku na bydlení je možná, pokud je naplněna mj. formální podmínka v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu. Ve věci žalobce ale bylo prokázáno, že formální podmínka účelového užívání nemovitosti k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu není splněna, neboť se v případě dotčené nemovitosti nejedná o nemovitost určenou k trvalému bydlení dle stavebního zákona či kolaudačního rozhodnutí.
17. Citovaným usnesením ve věci sp. zn. 1 Ads 120/2025 Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ve věci 22 Ad 28/2024 a uvedl: „[11] Kasační soud se opakovaně vyjadřoval i k podmínce způsobilých prostor dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Z této judikatury plyne, že skutečně „nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána a splňuje další materiální znaky bytu jako takového, nýbrž je zapotřebí též naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu“ (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018 - 17, bod 17; či usnesení NSS ze dne 15. 3. 2024, č. j. 8 Ads 17/2023 - 55, body 17 až 20; nebo ze dne 16. 12. 2019, č. j. 10 Ads 21/2019 - 23, body 11 až 14; či nověji ze dne 28. 1. 2025, č. j. 10 Ads 279/2024 - 45, body 8 a 9 a judikatura tam citovaná). V projednávané věci krajský soud konstatoval, že stěžovatelem obývaná jednotka sice přiměřeně splňuje podmínky vyhlášky č. 268/2009 Sb., nicméně není určena k trvalému bydlení (bod 25 napadeného rozsudku). V takovém případě je jeho závěr o nemožnosti stěžovatele získat na takový prostor příspěvek na bydlení zcela v souladu s touto judikaturou.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti také rozporoval neposkytnutí součinnosti při místním šetření a poukazoval na související vady v řízení před správními orgány a krajským soudem. Vzhledem k tomu, že žádost stěžovatele o příspěvek na bydlení nemůže být úspěšná už jen proto, že stěžovatel obývá nezpůsobilý prostor (bod [11] tohoto usnesení), o čemž na rozdíl od věci řešené kasačním soudem v rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020–23, nemohou být pochybnosti, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami pro nadbytečnost nezabýval. Kasační soud se nezabýval ani námitkami směřujícími proti postupu Úřadu práce při projednávání stěžovatelovy žádosti o doplatek na bydlení. Předmět nynějšího přezkumu je totiž odlišný, a to neposkytnutí příspěvku na bydlení.“

18. Proti usnesení Nejvyššího správního soudu brojil žalobce ústavní stížností, kterou Ústavní soud shora označeným rozhodnutím odmítl a uvedl, že správní soudy konstatovaly, že „stěžovatelem obývaný prostor tuto podmínku nesplňuje, neboť se nejedná o nemovitost určenou k trvalému bydlení dle stavebního zákona či kolaudačního rozhodnutí. Stejně jako v dřívějších případech na tomto výkladu správních soudů neshledává Ústavní soud nic protiústavního (usnesení sp. zn. III. ÚS 2133/25 ze dne 13. 8. 2025, usnesení sp. zn. III. ÚS 1599/22 ze dne 12. 7. 2022). Trvání na splnění formální podmínky ze strany správních soudů nepředstavuje svévoli, jak tvrdil stěžovatel, nýbrž aplikaci zákonem předvídané podmínky. Na nesplnění formálního předpokladu pro přiznání dávky přitom nic nemohl změnit ani stěžovatelem navrhovaný znalecký posudek.

7. Nepřiznání dávky stěžovateli tak nebylo důsledkem porušení jeho ústavně zaručených práv ani svévole orgánů veřejné moci, nýbrž následkem nesplnění zákonných podmínek. Stěžovatel brojil také proti závěru krajského soudu, podle něhož stěžovatel neposkytl dostatečnou součinnost, neboť při místním šetření neumožnil do nemovitosti vstup. Tuto námitku vypořádal Nejvyšší správní soud tak, že zdůraznil, že již samotná skutečnost, že stěžovatel obývá nezpůsobilý prostor, je dostatečným důvodem pro nepřiznání příspěvku na bydlení, a proto se otázkami (ne)součinnosti nezabýval. Ústavní soud také tuto úvahu považuje za logickou a nevybočující z ústavních mantinelů. Pokud se totiž stěžovateli nepodařilo zpochybnit ústavnost jednoho důvodu dostačujícího pro nepřiznání dávky, je nadbytečné se zabývat argumentací směřující proti ústavnosti druhého takového důvodu.“

19. Pokud jde o v tomto řízení uplatněné námitky soud musí konstatovat, že se v podstatné míře shodují s těmi, která uplatnil žalobce v řízení minulém a na které se mu dostalo již odpovědí v rozhodnutích jak správních soudů, tak i Ústavního soudu.

Nesplnění formální podmínky přiznání příspěvku na bydlení

20. Přestože žalobce opakuje své důvody, resp. je rozvíjí v rámci doplnění žaloby právním zástupcem, zůstává nevyvrácený z pohledu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu jediný dostatečně relevantní důvod pro nepřiznání dávky, a to, že žalobce obývá nezpůsobilý prostor, který sice přiměřeně splňuje podmínky vyhlášky č. 268/2009 Sb., nicméně není určen k trvalému bydlení, neboť to by bylo v rozporu s platným územním plánem obce V. a v rozporu s vydaným stavebním povolením.
21. Skutečnosti, které vedou k závěru, že žalobcem obývaná jednotka není určena k trvalému bydlení, ověřil soud v předcházejícím řízení a nepovažuje za nutné v tomto směru doplňovat dokazování v dalším řízení o stavební povolení, případně o povolení k užívání objektu, když sám žalobce nijak relevantně nezpochybňuje, že by byla stavba V. č.p. X zkolaudována jinak, než jako stavba ubytovacího zařízení.

22. Pro posouzení nyní projednávané věci považuje soud za dostatečné, že si správní orgán prvního stupně vyžádal vyjádření stavebního úřadu, zda nedošlo ke změnám, které by mohly být rozhodné pro přiznání dávky. Stavební úřad jakékoliv změny negoval.

Diskriminační charakter právní úpravy

23. Pokud jde o námitky diskriminace nájemců oproti vlastníkům nemovitostí (byť třeba nemovitostí pro individuální či rodinnou rekreaci), soud konstatuje, že úmysl zákonodárce byl při stanovení rozsahu adresátů dávky vysloven jednoznačně. Zákonodárce svázal poskytnutí příspěvku na bydlení s bydlením v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, oproti tomu doplatek na bydlení umožnil vyplácet i v jiných situacích.
24. Toto rozdělení prošlo opakovaně judikatorními testy Nejvyššího správního soudu a vůle zákonodárce byla shledána v souladu s principy demokratického právního státu. Ústavnost § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., resp. vázanost příspěvku na bydlení s bydlením v nemovitosti určené pro trvalé bydlení, byla posouzena i v rámci např. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2022 ve věci sp. zn. III. ÚS 1599/22, ve kterém formální náležitost citovaného ustanovení zcela jasně akceptoval a zabýval se pouze charakterem tehdy dotčené stavby.
25. Soud rozumí tomu, že žalobce subjektivně vnímá svoji situaci jako diskriminační, nicméně právní úprava je dostatečně konkrétní, určitá reflektuje záměry zákonodárce a relevantně směřuje proti zneužívání dávek jako takových. Jistě lze souhlasit s tím, že zákonodárce mohl adresáty dávek učinit i nájemce nebytových prostor, nicméně důvody, pro které tak zákonodárce neučinil, jsou srozumitelné a nájemci jsou zajišťováni prostřednictvím jiných dávek. V této souvislosti soud poukazuje na změny v dávkovém systému, kdy nově je jak příspěvek na bydlení, tak doplatek na bydlení zahrnut v rámci tzv. superdávky.

Účel užívání nemovitosti

26. Splněním formální náležitosti pro přiznání dávky se soud zabýval již v minulé věci a vycházel proto ze skutkových zjištění, která byla obsahem jak správního spisu, tak která byla shrnuta v rozsudku ve věci sp. zn. 22 Ad 28/2024. Z obsahu správního spisu plyne, že se věcně nic nezměnilo na sdělení Městského úřadu Slušovice, stavební úřad, který správnímu orgánu prvního stupně v předcházejícím řízení sdělil, že jednotka v nájmu žalobce splňuje přiměřeně požadavky vyhl. č. 268/2009 Sb., ale zároveň není dle stavebního zákona určena k trvalému bydlení, neboť to by bylo v rozporu s platným územním plánem obce V. a v rozporu s vydaným stavebním povolením. Uvedené skutečnosti ověřil soud ze spisu stavebního úřadu. Tento formální fakt konečně žalobce nezpochybnil, nicméně se domáhal toho, že přesto je jeho jednotka vhodná k bydlení.
27. Soud zdůrazňuje, že pojem trvalé bydlení, resp. byt pro trvalé bydlení, je pojmem právním, nikoliv jazykovým, a jeho výkladem, tj. otázkou podmínek definice bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně a východiskem jeho závěrů je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17, dle kterého ustanovení „§ 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje též úmysl zákonodárce (ratio legis), který lze dovodit z důvodové zprávy k návrhu novely zákona o státní sociální podpoře provedené zákonem č. 252/2014 Sb.; tímto zákonem byl s účinností od 1. 1. 2015 doplněn do § 24

zákona o státní sociální podpoře právě odstavec 5 s tím, že nárok na příspěvek na bydlení se spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi [...] To znamená, že [...] příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení“. Uvedený výklad následovaly např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Ads 254/2019-16, ze dne 16. 12. 2019, č. j. 10 Ads 21/2019-23, nebo ze dne 29. 4. 2020, č. j. 3 Ads 78/2018-21. Judikatura Nejvyššího správního soudu se tedy ustálila na závěru, že výplata příspěvku na bydlení je možná, pokud je naplněna mj. formální podmínka v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu.

28. V nyní projednávané věci je z obsahu správního spisu zřejmé, že formální podmínka účelového užívání nemovitosti k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu není splněna, neboť se v případě dotčené nemovitosti nejedná o nemovitost určenou k trvalému bydlení dle stavebního zákona či kolaudačního rozhodnutí. Na tom nemůže nic změnit ani žalobcem navrhovaný znalecký posudek, neboť ten by byl způsobilý prokázat splnění stavebnětechnických podmínek dle vyhl. č. 268/2009 Sb., ale nikoliv již naplnění formálního předpokladu pro přiznání dávky. Stejně tak není podstatné, jak je materiálně jednotka užívána, nebo jak je možnost jejího užívání vnímána žalobcem.

Ostatní námitky

29. S ohledem na nesplnění formální podmínky pro přiznání dávky jsou ostatní námitky zcela nepodstatné, neboť pochybení při místním šetření ani hodnocení žalobce, jak zranitelné osoby nemohou nic změnit na nesplnění formální podmínky pro přiznání dávky.
30. Soud proto k otázce součinnosti při místním šetření odkazuje na rozsudek ve věci sp. zn. 22 Ad 28/2024 s tím, že navíc v této věci nebylo k místnímu šetření přistoupeno, tudíž i případná tvrzená pochybení při místním šetření nelze vztahovat k nyní projednávané věci. Nad rámec uvedeného soud opětovně zdůrazňuje, že umožnit přístup do nemovitosti, resp. poskytnout souhlas se vstupem do nemovitosti je povinností žadatele o příspěvek na bydlení. V nyní posuzované věci byl žadatelem o příspěvek na bydlení žalobce a byl to právě a jediné on, kdo měl dle zákona č. 117/1995 Sb. poskytnout souhlas se vstupem do pronajaté nemovitosti. Důsledkem absence součinnosti žadatele je nepřiznání dávky. V tomto směru nemohl proto žalovaný, ani správní orgán prvního stupně postupovat jinak.
31. Pokud jde o důvod, pro který žalobce souhlas se vstupem do nemovitosti neposkytl, má soud za to, že je na žadateli o dávku, aby si zajistil příslušný souhlas vlastníka nemovitosti, neboť žadatele stíhá povinnost umožnit kontrolu splnění podmínek nároku na dávku, vč. těch, které jsou uvedeny v § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., dle kterého se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt. Jestliže tedy žalobce ve správním řízení uvedl, že vstup do obydli neumožnil s ohledem na absenci souhlasu vlastníka nemovitosti, nepovažuje tento důvod soud za relevantní pro odepření vstupu do nemovitosti. Tvrzená hospitalizace a nebezpečí na zdraví soud považuje bez ohledu na existenci propouštěcí zprávy za účelové tvrzení, neboť, jak uvedl soud v předcházejícím rozsudku, z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce uvedl (telefonicky) při místním šetření zcela jiný důvod, proč neumožnil vstup do nemovitosti.

32. Pokud jde o odkaz na to, že se v případě žalobce jedná o zranitelnou osobu, nejedná se o skutečnost, která by měla být zohledňována v této věci.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. O nákladech ustanoveného zástupce žalobce bude rozhodnuto samostatným usnesením po právní moci tohoto rozsudku a po jejich vyúčtování.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 13. dubna 2026

Petr Sedlák v. r.
samosoudce